

American Pravda: Jews and Nazis
The Hidden History of the 1930s and 1940s
Ron Unz • August 6, 2018

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-jews-and-nazis/>

https://www.unz.com/wp-content/uploads/2019/05/Ron_Unz_American_Pravda_Jews_and_Nazis.pdf

Amerikai Pravda: Zsidók és nácik
Az 1930-as és 1940-es évek rejtett története
Ron Unz • 2018. augusztus 6

Translated:

[https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-jews-and-nazis/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-jews-and-nazis/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Izraeli vezetők és a náci Németország

Körülbelül 35 évvel ezelőtt az egyetemi kollégiumban ültem, és figyelmesen olvastam a *New York Times*, mint minden reggel, amikor észrevettem egy meghökkentő cikket a vitatott új izraeli miniszterelnökről, Yitzhak Shamirról.

Azokban a régmúlt időkben a Gray Lady szigorúan fekete-fehér nyomtatott kiadvány volt, amelyből hiányoztak a rapsztárok nagy színes fényképei és a fogyókúrás technikákról szóló hosszú történetek, amelyek a mai híradások nagy részét betöltik, és úgy tűnt, hogy sokkal keményebb előnye van a közel-keleti jelentésekben. Egy évvel korábban Shamir elődje, Menachem Begin megengedte védelmi miniszterének, Ariel Sharonnak, hogy rábeszélje Libanon megszállására és Bejrút ostromára, és a palesztin nők és gyerekek későbbi lemészárlása a Sabra és Shatila menekülttáborokban felháborította a világot és feldühítette Amerikát. Ez végül Begin lemondásához vezetett, és Shamir, külügyminisztere vette át a helyét.

Meglepő, 1977-es választási győzelme előtt Begin elfogadhatatlan jobboldaliként évtizedeket töltött a politikai vadonban, Shamir pedig még szélsőségesebb háttérrel rendelkezett: az amerikai mainstream média szabadon beszámolt róla, hogy hosszú ideig részt vett mindenféle nagy horderejű merényletben. és terrortámadások az 1940-es években, és valóban nagyon rossz embernek festették le.

Shamir hírhedt tevékenységeit figyelembe véve kevés kinyilatkoztatás döbrentett volna meg, de ez igen. Úgy tűnik, az 1930-as évek végén Shamir és kis cionista frakciója az olasz fasiszták és a német nácik nagy tisztelőivé vált, és a második világháború kitörése után 1940-ben és 1941-ben ismételten megpróbálták kapcsolatba lépni Mussolinivel és a német vezetéssel. abban a reményben, hogy bevonulnak a tengelyhatalmakba palesztinai leányvállalatukként, és támadásokat és kémkedést indítanak a helyi brit erők ellen, majd Hitler elkerülhetetlen diadala után részt vehetnek a politikai zsákmányban.

A *Times* most egyértelműen nagyon negatív fényben szemlélte Shamirt, de számomra rendkívül valószínűtlennek tűnt, hogy ilyen figyelemre méltó történetet tettek volna közzé anélkül, hogy teljesen biztosak lettek volna a tényekben. Többek között hosszú kivonatok szerepeltek a Mussolininek küldött hivatalos levelekből, amelyekben hevesen elítélték Nagy-Britannia és Franciaország „dekadens” demokratikus rendszerét, amellyel ellenzi, és biztosították az *Il Duce*-t, hogy az ilyen nevetséges politikai elképzeléseknek a jövőben nem lesz helye a totalitárius zsidóságban. ügyfélállamot reméltek az ő égisze alatt létrehozni Palesztinában.

Megtörtént, hogy Németország és Olaszország is nagyobb geopolitikai kérdésekkel volt elfoglalva abban az időben, és Shamir cionista frakciójának kis létszámát tekintve úgy tűnik, hogy ezekből az erőfeszítésekből nem sok valósult meg. De az az elképzelés, **hogy a zsidó állam miniszterelnöke viszonzatlan náci szövetségesként töltötte háborús éveit, minden bizonnyal megragadt az ember emlékezetében,** és nem igazán felelt meg annak a korszaknak a hagyományos narratívájának, amelyet mindig is elfogadtam.

A legfigyelemreméltóbb, hogy Shamir tengelypárti múltjának felfedése csak viszonylag csekély hatással volt az izraeli társadalomban betöltött politikai helyzetére. Azt gondolnám, hogy bármely amerikai politikai szereplőnek, akiről kiderült, hogy a második világháború alatt katonai szövetséget kötött a náci Németországgal, nagyon nehezen tudta volna túlélni az ebből fakadó politikai botrányt, és ez minden bizonnyal igaz lenne Nagy-Britanniában és Franciaországban is, vagy a legtöbb nyugati nemzet. De bár az izraeli sajtóban minden bizonnyal volt némi zavar, különösen azután, hogy a megdöbbentő történet eljutott a nemzetközi hírlapokig, a legtöbb izraeli látszólag simán vette az egészséget, Shamir pedig még egy évig hivatalban maradt, majd később egy második, sokkal hosszabb ciklust töltött be. miniszterelnökként 1986-1992 között.

Körülbelül ugyanebben az időben a figyelmembe jutott egy másik érdekes példa is ennek a nácikkal szembeni egészen más izraeli perspektívának. 1983-ban Amoz Oz, akit gyakran Izrael legnagyobb regényírójaként emlegetnek, *Izrael földjén* izzó kritikákat adott ki. Ez a könyv az izraeli társadalom különböző – mérsékelt és szélsőséges – reprezentatív alakjaival készült hosszas interjúk gyűjteménye, valamint a köztük is élő palesztinokról szóló tudósítás.

Ezen ideológiai profilok közül az egyik legrövidebb, de legszélesebb körben megvitatott egy különösen keményvonalas politikai figura volt, akit meg nem neveztek, de szinte általánosan Ariel Sharonnak tartják, ezt a következtetést minden bizonnyal alátámasztják a megadott személyes adatok és fizikai leírás. A legelejen ez az alak megemlítette, hogy az ideológiailag hasonló embereket nemrégiben egy prominens liberális izraeli akadémikus „judeonáciknak” minősítette, de ahelyett, hogy elutasította volna ezt a címkét, teljes mértékben üdvözölte. Így a téma a nyilvános vitákban általában „judeonáciként” vált ismertté.

Aligha túlzás, hogy ilyen kifejezésekkel jellemezte magát, hiszen meglehetősen vidáman szorgalmazta Izrael ellenségeinek millióinak lemészárlását, valamint Izrael területeinek hatalmas kiterjesztését a szomszédos területek meghódításával és lakosságuk kiűzésével, valamint **az atomenergia szabad felhasználásával.** fegyvereket, ha ők vagy bárki más túl erősen ellenállt az ilyen erőfeszítéseknek. Merész véleménye szerint az izraeliek és általában a zsidók

túl szelídek és szelídek voltak, és vissza kellett szerezniük helyüket a világban azért, hogy ismét hódító néppé váljanak, amelyet valószínűleg gyűlöltek, de határozottan félnek. Számára a közelmúltban a palesztin nők és gyermekek Sabránál és Shtilánál történt tömeges mészárlása semmilyen hatással nem volt, és az incidens legsajnálatosabb aspektusa az volt, hogy a gyilkosok Izrael keresztény falangista szövetségesei voltak, nem pedig maguk az izraeli katonák.

A retorikai túlzás ma már meglehetősen gyakori a politikusok körében, és a névtelenségre ígért burok nyilvánvalóan sok nyelvet felold. De el tudja képzelni valaki, hogy egy amerikai vagy más nyugati közéleti személyiség ilyen kifejezésekkel beszéljen, nemhogy valaki, aki magasabb politikai körökben mozog? **Manapság Donald Trump néha hajnali 2-kor durva sértést ír ki a Twitteren, és az amerikai média megrémül a rémülettől. De tekintve, hogy az adminisztrációja szitán szivárog, ha rendszeresen dicsekszik bizalmasainak azzal, hogy milliókat mészárol le, biztosan hallottunk volna róla.** Ami azt illeti, úgy tűnik, a legcsekélyebb bizonyíték sincs arra, hogy az eredeti német náciak valaha is ilyen módon beszéltek volna magánéletben, nem is beszélve arról, hogy egy újságíró gondosan jegyzetelt. De az izraeli „judeonácik” egy másik történet.

Amennyire csak emlékszem, az amerikai közélet utolsó, még kicsit is prominens alakja, aki „nácinak” vallotta magát, George Lincoln Rockwell volt az 1960-as években, és sokkal inkább volt politikai előadóművész, mint tényleges politikai vezető. Még az olyan marginalizált alak is, mint David Duke, mindig hevesen tagadta az ilyen vádakot. De láthatóan más szabályok szerint zajlik a politika Izraelben.

Mindenesetre úgy tűnik, Sharon állítólagos megnyilatkozásai csekély negatív hatással voltak későbbi politikai karrierjére, és miután a libanoni katasztrófa után egy kis időt a politikai vadonban töltött, végül 2001 és 2006 között öt évet töltött miniszterelnökként, bár addigra. nézeteit később rendszeresen túl látynak és megalkuvónak minősítették az izraeli politikai spektrum folyamatos jobbra sodródása miatt.

A cionizmus a diktátorok korában

Az évek során alkalmanként megkíséreltem megkeresni a Shamirról szóló *Times* - cikket, amely régóta megmaradt az emlékezetemben, de nem jártak sikerrel, vagy azért, mert eltávolították a *Times* archívumából, vagy inkább azért, mert közepes keresési képességeim voltak. alkalmatlannak bizonyult. De szinte biztos vagyok benne, hogy a darabot Lenni Brenner, a trockista meggyőződésű és zsidó származású [anticionistának a Cionizmus a diktátorok korában című 1983-as publikációja indította el.](#) Nemrég fedeztem fel azt a könyvet, amely valóban rendkívül érdekes történetet mesél el.

Az 1937-ben született Brenner egész életét rekonstruálatlan, kemény baloldaliként töltötte, lelkesedése a marxista forradalomtól a Fekete Párducokig terjed, és nyilvánvalóan nézeteinek és ideológiájának foglya. Ez a háttér időnként rontja szövegének folyását, és a „proletár”, „burzsoázia” és „kapitalista osztályok” időszakos utalásai néha kissé fárasztóvá válnak, ahogyan az is, hogy meggondolatlanul elfogadja mindazokat a közös hiedelmeket, amelyek közös politikájában. kör. De bizonyosan csak valaki, aki ilyen buzgó ideológiai

elkötelezettséggel rendelkezik, hajlandó lett volna ennyi időt és erőfeszítést áldozni a vitatott téma kivizsgálására, és figyelmen kívül hagyva az ebből eredő végtelen feljelentéseket, amelyek még a cionista partizánok fizikai támadásait is magukban foglalták.

Mindenesetre a dokumentációja teljesen légmentesnek tűnik, és néhány évvel könyve eredeti megjelenése után kiadott egy kísérőkötetet [51 dokumentum: Cionista együttműködés a nációkkal](#) címmel, amely egyszerűen angol fordítást nyújt az elemzési kerete mögött meghúzódó nyers bizonyítékokról, amely lehetővé teszi az érdeklődők számára, hogy elolvassák az anyagot és levonják saját következtetéseiket.

Többek között Brenner jelentős bizonyítékot szolgáltat arra vonatkozóan, hogy a későbbi Menachem Begin leendő izraeli miniszterelnök által vezetett nagyobb és valamivel mainstream jobboldali cionista frakciót szinte kivétel nélkül fasiszta mozgalomnak tekintették az 1930-as években, még akkor is, ha melegen rajongott Mussolini olaszága iránt. rezsim. Ez aligha volt olyan sötét titok abban az időszakban, tekintve, hogy fő palesztinai újságjában egy ideológiai vezető rendszeres rovata jelent meg „Egy fasiszta naplója” címmel. Az egyik nagy nemzetközi cionista konferencia alkalmával Vlagyimir Jabotinszkij frakcióvezető barna inges követőivel, teljes katonai formációban lépett be a terembe, így az elnökség betiltotta az egyenruha viselését a zavargások elkerülése érdekében, és frakciója hamarosan politikai vereséget szenvedett. és végül kizárták a cionista ernyőszervezetből.

Valójában a jobboldali cionista csoportok hajlama a merényletekre, a terrorizmusra és a lényegében bűnözői magatartás egyéb formáira valóban figyelemre méltó volt. Például 1943-ban Shamir [megszervezte frakcióbeli riválisa meggyilkolását](#), egy évvel azután, hogy a két férfi együtt megszökött a börtönből egy bankrablás miatt, amelyben bémészködőket öltek meg, és azt állította, hogy a David tervezett meggyilkolásának elkerülése érdekében cselekedett. Ben-Gurion, a legfőbb cionista vezető és Izrael jövőbeli alapító-premierje. Shamir és frakciója minden bizonnyal folytatta ezt a fajta magatartást az [1940-es években is, sikeresen meggyilkolva Lord Moyne-t, a brit közel-keleti minisztert és Folke Bernadotte grófit, az ENSZ béketárgyalóját, bár más gyilkossági kísérleteik kudarcot vallottak.](#) [Harry Truman amerikai elnök és Ernest Bevin brit külügyminiszter](#), valamint [Winston Churchill meggyilkolására vonatkozó terveik](#) láthatóan soha nem jutottak túl a vita szakaszán. Csoportja [úttörő szerepet játszott a terrorista autóbombák és más, ártatlan polgári célpontok elleni robbanó támadások alkalmazásában is,](#) mindezt jóval azelőtt, hogy arabok vagy muszlimok [valaha is gondoltak volna hasonló taktikára](#); és Begin nagyobb és „mérsékelt” cionista frakciója nagyjából ugyanezt tette. E háttér ismeretében nem volt meglepő, hogy Shamir később az izraeli Moszad merényleteinek igazgatója volt 1955 és 1965 között, tehát ha a [Moszad valóban jelentős szerepet játszott John F. Kennedy elnök meggyilkolásában,](#) nagy valószínűséggel érintett volt.

[Az 1930-as évek náci-cionista gazdasági partnersége](#) könyve 2014-es puhakötésű kiadásának borítóján a náci Németország által cionista szövetsége jegyében ütött emlékérem látható, előlapján Dávid-csillaggal, előlapján pedig horogkereszttel. De furcsa módon ennek a szimbolikus medálnak valójában semmi köze nem volt Shamir kis frakciójának sikertelen próbálkozásaihoz a náci katonai szövetség megszervezésére a második világháború alatt.

Bár a németek nem sok figyelmet fordítottak ennek a kisebb szervezetnek a kéréseire, a sokkal nagyobb és befolyásosabb fősodorbeli cionista mozgalom, Chaim Weizmann és David Ben-Gurion egészen más volt. És az 1930-as évek nagy részében ezek a többi cionisták fontos gazdasági partnerséget kötöttek a náci Németországgal, amely nyilvánvaló érdekközösségen alapult. Végül is Hitler úgy tekintett Németországra egy százalékos zsidó lakosságára, mint egy bomlasztó és potenciálisan veszélyes elemre, amelyet el akart tüntetni, és a Közel-Kelet ugyanolyan jó úti célnak tűnt számukra, mint bármely más. Eközben a cionisták nagyon hasonló célokat tűztek ki maguk elé, és új nemzeti hazájuk palesztinai létrehozásához nyilvánvalóan zsidó bevándorlók és zsidó pénzügyi befektetések szükségesek.

Miután Hitlert 1933-ban kancellárrá nevezték ki, a felháborodott zsidók világszerte gyorsan gazdasági bojkottot indítottak, abban a reményben, hogy térdre kényszerítik Németországot, a londoni *Daily Express* pedig a „Júdea hadat üzen Németországnak” címmel. A zsidó politikai és gazdasági befolyás akkoriban is, csakúgy, mint most, igen jelentős volt, és a nagy gazdasági világválság mélyén az elszegényedett Németországnak exportálnia kellett, vagy meg kellett halnia, így a nagy német piacokon a nagyszabású bojkott potenciálisan komoly veszélyt jelentett. De ez a pontos helyzet kiváló lehetőséget biztosított a cionista csoportoknak arra, hogy lehetőséget kínáljanak a németeknek a kereskedelmi embargó megtörésére, és kedvező feltételeket követeltek a kiváló minőségű német iparcikkek Palesztinába történő exportjára, a kísérő német zsidókkal együtt. Egyszer szó volt erről az őrnagyról a *Ha'avara* vagy a nációkkal kötött „áthelyezési megállapodás” egy 1933-as cionista egyezményen jelent meg, sok zsidó és cionista felháborodott, és ez különféle szakadásokhoz és vitákhoz vezetett. De a gazdasági megállapodás túl jó volt ahhoz, hogy ellenálljon, és előrehaladt, és gyorsan növekedett.

A náci-cionista paktum fontosságát Izrael megalakulása szempontjából nehéz túlbecsülni. A *Jewish Frontier* Brenner által idézett 1974-es elemzése szerint 1933 és 1939 között a zsidó palesztinai befektetések több mint 60%-a a náci Németországból származott. A nagy gazdasági világválság világméretű elszegényedése drasztikusan lecsökkentette a zsidók minden más forrásból származó pénzügyi támogatását, és Brenner ésszerűen azt sugallja, hogy Hitler pénzügyi támogatása nélkül a születőben lévő zsidó kolónia, amely annyira kicsi és törékeny, könnyen összezsugorodott és meghalt volna abban a nehéz időszakban.

Egy ilyen következtetés lenyűgöző hipotézisekhez vezet. Amikor először találkoztam a *Ha'avara* -egyezményre való hivatkozásokkal a weboldalakon itt-ott, az egyik kommentelő félig tréfásan azt javasolta, hogy ha Hitler megnyerte volna a háborút, akkor biztosan szobrokat építettek volna neki egész Izraelben, és ma a zsidók mindenütt a hős pogány vezetőként ismerik el, aki központi szerepet játszott a palesztinai zsidó nép nemzeti hazájának helyreállításában, majdnem 2000 év keserves száműzetés után.

Ez a fajta megdöbbentő ellentétes lehetőség közel sem annyira abszurd, mint amilyenek hangzik mai fülünknek. Fel kell ismernünk, hogy a valóságról alkotott történelmi felfogásunkat a média alakítja, a médiaszerveket pedig a nagy háborúk győztesei és szövetségeseik irányítják, a kényelmetlen részleteket gyakran kizárva, hogy elkerüljük a közvélemény megzavarását. Tagadhatatlanul igaz, hogy 1924-es *Mein Kampf* című könyvében, Hitler mindenféle ellenséges és csúnya dolgokat írt a zsidókról, különösen azokról, akik nemrégiben érkeztek be Kelet-

Európából, de amikor még a középiskolában elolvastam a könyvet, kissé meglepve tapasztaltam, hogy ezek a zsidóellenes érzelmek aligha tűnnek. szövegének központi eleme. Ezenkívül néhány évvel korábban egy sokkal prominensebb közéleti személyiség, például Winston Churchill brit miniszter, szinte ellenséges és csúnya érzéseket tett közzé, a bolsevik zsidók által elkövetett szörnyű bűnökre összpontosítva. Albert Lindemann *Ézsau könnyei című művében* Meglepődve tapasztaltam, hogy a híres Balfour-nyilatkozat szerzője, a cionista projekt alapja, láthatóan szintén meglehetősen ellenséges volt a zsidókkal szemben, és motivációjának egyik eleme valószínűleg az volt, hogy kizárja őket Nagy-Britanniából.

Miután Hitler megszilárdította a hatalmat Németországban, gyorsan betiltotta a német nép minden más politikai szervezetét, és csak a náci párt és a náci politikai szimbólumok voltak engedélyezettek. De különleges kivételt tettek a német zsidók esetében, és Németország helyi Cionista Pártja teljes jogi státuszt kapott, a cionista felvonulások, a cionista egyenruhák és a cionista zászlók teljes mértékben engedélyezettek. Hitler alatt minden német kiadvány szigorú cenzúra volt, de a heti cionista újságot szabadon árulták minden újságosstandon és utcasarkon. Az egyértelmű elképzelés az volt, hogy a Német Nemzetiszocialista Párt a megfelelő politikai otthona az ország 99%-os német többségének, míg a cionista nemzetiszocializmus betölti ugyanezt a szerepet az apró zsidó kisebbség számára.

1934-ben a cionista vezetők meghívtak egy fontos SS-tisztviselőt, hogy töltsön hat hónapot a palesztinai zsidó telep meglátogatására, majd visszatérése után a növekvő cionista vállalkozásról alkotott igen kedvező benyomásait masszív, 12 részes sorozatként publikálták Joseph Goebbel *Der Angriff* című művében. a náci párt zászlóshajója, amely a „Náci Palesztinába megy” leíró címet viseli. A zsidó bolsevik tevékenységgel kapcsolatos 1920-as nagyon dühös kritikájában Churchill azzal érvelt, hogy a cionizmus heves harcba van zárva a bolsevizmussal az európai zsidóság lelkéért, és csak a győzelme biztosíthatja a békés jövőbeli kapcsolatokat a zsidó és a nem-zsidó között. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján úgy tűnt, hogy Hitler és sok más náci vezető némileg hasonló következtetésre jutott az 1930-as évek közepére.

Abban a korszakban a diaszpóra zsidósággal kapcsolatos rendkívül kemény érzelmek néha meglehetősen meglepő körökben találkoztak. *Miután a Shamir náci kapcsolatai körüli vita a címlapokra robbant, Brenner anyaga Edward Mortimer, a londoni Times augusztusi Közel-Kelet régi szakértője fontos cikkének örleményévé vált*, és a könyv 2014-es kiadása tartalmaz néhány válogatott kivonatot Mortimer könyvéből. 1984. február 11. *Times* darab:

Aki 1912 márciusában azt mondta egy berlini közönségnek, hogy „minden ország csak korlátozott számú zsidót képes felszívni, ha nem akarja, hogy a gyomrában rendellenességek legyenek. Németországban már túl sok zsidó van”?

Nem, nem Adolf Hitler, hanem Chaim Weizmann, a Cionista Világszervezet későbbi elnöke és még mindig Izrael állam első elnöke.

És hol található a következő állítás, amelyet eredetileg 1917-ben írtak, de még 1936-ban újra kiadtak: „A zsidó egy normális, természetes emberi lény karikatúrája, mind fizikailag,

mind lelkileg. Egyénként a társadalomban fellázad, és ledobja magáról a társadalmi kötelezettségek hevederét, nem ismer sem rendet, sem fegyelmet”?

Nem a *Der Sturmerben*, hanem a cionista ifjúsági szervezet, a Hashomer Hatzair orgánumban.

Amint a fent idézett nyilatkozatból kiderül, maga a cionizmus bátorította és használta ki az öngyűlöletet a diaszpórában. Abból a feltevésből indult ki, hogy az antiszemitizmus elkerülhetetlen, sőt bizonyos értelemben indokolt mindaddig, amíg a zsidók Izrael földjén kívül tartózkodnak.

Igaz, hogy a cionizmusnak csak egy szélsőséges őrült peremvidéke jutott el odáig, hogy 1941-ben felajánlotta, hogy csatlakozik a háborúhoz Németország oldalán, abban a reményben, hogy létrejőjön a „történelmi zsidó állam nemzeti és totalitárius alapon, és szerződés köti a németekkel”. a Német Birodalom." Sajnos Izrael jelenlegi miniszterelnöke ehhez a csoporthoz csatlakozott.

A nagyon kellemetlen igazság az, hogy a Mein Kampf oldalain a diaszpóra zsidóságról fellelhető kemény jellemzések nem különböztek annyira attól, amit a cionizmus alapító atyái és későbbi vezetői hangoztattak, így e két ideológiai mozgalom együttműködése nem igazán volt teljesen meglepő.

A kellemetlen igazságok azonban kényelmetlenek maradnak. Mortimer tizenkilenc évet töltött a *Timesnál*, ebből az utolsó tucat évet a közel-keleti ügyek külföldi szakértőjeként és vezető-íróként. De egy évvel azután, hogy megírta ezt a cikket, beleértve azokat a vitatott idézeteket is, karrierje az újságnál véget ért, ami szokatlan szakadékhoz vezetett a foglalkoztatási történetében, és ez a fejlemény lehet, hogy nem véletlen.

Szintén meglehetősen ironikus volt Adolf Eichmann szerepe, akinek neve ma valószínűleg a történelem leghíresebb fél tucat nácija közé tartozik a háború utáni, 1960-as izraeli ügynökök által elkövetett emberrablás, majd nyilvános kirakatpere és háborús kivégzése miatt. -Bűnügyi. Amint megtörtént, Eichmann a cionista szövetség központi náci alakja volt, még héberül is tanult, és láthatóan valamiféle filoszemita lett a legkiválóbb cionista vezetőkkel folytatott szoros együttműködése során.

Brenner ideológiájának és hiedelmeinek foglya, kétségtelenül elfogadja azt a történelmi narratívát, amellyel nevelték. Úgy tűnik, nem talál semmi különöset abban, hogy Eichmann az 1930-as évek végén a zsidó cionisták filoszemita partnere volt, majd az 1940-es évek elején hirtelen az európai zsidók tömeggyilkosává változott, készségesen elkövetve azokat a szörnyű bűnöket, amelyekért a Az izraeliek később jogosan megölték.

Ez természetesen lehetséges, de nagyon kíváncsi vagyok. Egy cinikusabb szemlélő nagyon furcsa egybeesésnek találhatja, hogy az első prominens náci, az izraeliek, aki ekkora erőfeszítést tett a felkutatására és megölésére, a legközelebbi korábbi politikai szövetségese és

munkatársuk volt. Németország veresége után Eichmann Argentínába menekült, és csendesen ott élt néhány évig, mígnem a neve újra felbukkant az 1950-es évek közepén az egyik vezető cionista partnere körüli, akkoriban tekintélyes kormánytisztviselőként Izraelben élt vitában, akit elítéltek. náci kollaboránsként végül ártatlannak bizonyult egy ünnepezt tárgyalás után, de később Shamir frakciójának korábbi tagjai meggyilkolták.

Az izraeli vitát követően Eichmann állítólag hosszú személyes interjút adott egy holland náci újságírónak, és bár akkor még nem tették közzé, talán híre kerülhetett a létezéséről. **Az új Izrael állam akkoriban még csak néhány éves volt, és politikailag és gazdaságilag nagyon törékeny, kétségbeesetten függött Amerika és a zsidó adományozók jóindulatától és támogatásától világszerte. Figyelemre méltó egykori náci szövetségük mélyen elfojtott titok volt, amelynek nyilvánosságra hozatala teljesen katasztrofális következményekkel járhatott.**

Az interjú később a Life Magazinban kétrészes történetként megjelent változata szerint, Eichmann kijelentései látszólag nem érintették az 1930-as évek náci-cionista partnerségének halálos témáját. De az izraeli vezetők bizonyára megijedtek attól, hogy a következő alkalommal nem lesz ilyen szerencsájük, ezért feltételezhetjük, hogy Eichmann hirtelen nemzeti prioritássá vált, és 1960-ban felkutatták és elfogták. Feltehetően kemény eszközöket alkalmaztak annak érdekében, hogy meggyőzni őt, hogy ne fedje fel ezeket a veszélyes háború előtti titkokat a jeruzsálemi perében, és felmerülhet az a kérdés, vajon azért tartották-e híresen egy zárt üvegfülkében, hogy biztosítsa, hogy a hang gyorsan megszakadjon, ha kóborolni kezdene. az egyeztetett forgatókönyvből. Mindez az elemzés tisztán spekulatív, de Eichmann központi szereplője az 1930-as évek náci-cionista partnerségében tagadhatatlan történelmi tény.

Ahogy elképzeljük, Amerika túlnyomóan Izrael-barát kiadói ágazata aligha vágyott arra, hogy nyilvános csatornaként szolgáljon Brenner megdöbbentő kinyilatkoztatásaihoz a szoros náci-cionista gazdasági partnerségről, és megemlíti, hogy könyvügynöke egységesen elutasítást kapott minden olyan cégtől, amelyhez fordult. , sokféle kifogás alapján. Végül azonban sikerült találnia egy rendkívül homályos kiadót Nagy-Britanniában, aki hajlandó volt felvállalni a projektet, és könyve 1983-ban jelent meg, és kezdetben néhány kemény és felületes feljelentésen kívül más kritikát sem kapott, bár a szovjet *Izvesztyia* érdeklődött a könyv iránt. egészen addig, amíg fel nem fedezték, hogy gyűlölt trockista.

A nagy áttörés akkor következett be, amikor Shamir hirtelen Izrael miniszterelnöke lett, és egykori náci kapcsolatokra vonatkozó bizonyítékait behozta az angol nyelvű palesztin sajtóba, amely általános forgalomba hozta. Különböző brit marxisták, köztük a hírhedt londoni „Red Ken” Livingstone, beszédútját szervezett neki, és amikor jobboldali cionista fegyveresek egy csoportja megtámadta az egyik eseményt, és sérüléseket okozva, a verekedés története felkeltette a figyelmet. a mainstream újságok. Nem sokkal ezután Brenner megdöbbentő felfedezéseiről szóló vita megjelent a *londoni Times-ban*, és bekerült a nemzetközi médiába. Valószínűleg ebben az időszakban futott be a *New York Times* cikk, amely eredetileg megakadt a szememben.

A PR-szakemberek meglehetősen képzettek a káros leleplezések hatásának minimalizálásában, és az Izrael-barát szervezeteknek nincs hiánya ilyen személyekből. Közvetlenül figyelemre méltó könyvének 1983-as megjelenése előtt Brenner hirtelen felfedezte, hogy egy fiatal cionista-párti író, Edwin Black dühösen dolgozik egy hasonló projekten, amelyet nyilvánvalóan elegendő anyagi forrás támogat, hogy ötven kutatóból álló hadsereget alkalmazzon, hogy lehetővé tegye számára rekordidő alatt fejezze be projektjét.

Mivel a náci-cionista partnerség egész kínos témáját csaknem öt évtizeden át távol tartották a nyilvánosságtól, ez az időzítés minden bizonnyal többnek tűnik, mint pusztán véletlennek. Feltehetően híre ment Brennernek 1982-ben számos sikertelen próbálkozásáról, amellyel egy mainstream kiadót akart megszerezni, csakúgy, mint az a siker, hogy sikerült megtalálnia egy kicsiny kiadót Nagy-Britanniában. Mivel nem sikerült megakadályozni az ilyen robbanékony anyagok közzétételét, az Izrael-barát csoportok csendben úgy döntöttek, hogy a következő legjobb megoldásuk az, hogy megpróbálják magukhoz ragadni az irányítást a téma felett, lehetővé téve a történet azon részeinek nyilvánosságra hozatalát, amelyeket nem lehetett elrejtetni, de kizárva a legnagyobb veszélyt jelentő elemeket. , miközben a lehető legjobb megvilágításban mutatja be a silány történelmet.

Black könyve, [az Átigazolási Megállapodás](#) egy évvel később érkezhett meg, mint Brenner könyve, de egyértelműen jóval nagyobb nyilvánosság és források támogatták. A Macmillan, egy vezető kiadó adta ki, csaknem kétszer olyan hosszú volt, mint Brenner rövid könyve, és a zsidó aktivizmus mennyezetének vezető személyiségei, köztük a Simon Weisenthal Központ, az Izraeli Holokauszt Emlékműve és az Amerikai Zsidó Levéltár erőteljes támogatást kapott. . Ennek következtében hosszú, ha nem feltétlenül kedvező kritikákat kapott az olyan befolyásos kiadványokban, mint a *The New Republic* és a *Commentary* .

Az őszinteség kedvéért meg kell említenem, hogy könyvének előszavában Black azt állítja, hogy kutatásaitól szinte mindenki, akihez fordult, teljesen elvette a kedvét, és ennek következtében sok éven át magányosan dolgozott a projekten. Ez azt jelenti, hogy a két könyv közel egyidejű megjelenése pusztán a véletlennek köszönhető. De ez a kép aligha egyezik meg oly sok prominens zsidó vezető ragyogó vallomásával, és személy szerint sokkal meggyőzőbbnek tartom Brenner állítását, miszerint Blacknek ötven kutató segített.

Mivel Black és Brenner is ugyanazt az alapvető valóságot írta le, és sok azonos dokumentumra támaszkodott, a legtöbb tekintetben az általuk elmondott történetek általában hasonlóak. De Black gondosan kizárja a cionista katonai együttműködési ajánlatok említését a náccal, nem is beszélve Shamir cionista frakciójának ismételt kísérleteiről, hogy a háború kitörése után hivatalosan is csatlakozzanak a tengelyhatalmakhoz, valamint számos egyéb, különösen kínos részletet.

Feltételezve, hogy Black könyvét az általam javasolt okok miatt adták ki, úgy gondolom, hogy az Izrael-barát csoportok stratégiája nagyrészt sikerült, az ő történeti változata úgy tűnik, gyorsan kiszorította Brennerét, kivéve talán erősen baloldali vagy anticionista körökben. A cím és a szerző minden kombinációját guglizva Black könyve nyolcszor annyi sikert ér el, és az

Amazon-eladások száma és a vélemények száma is nagyjából ugyanezzel a tényezővel nagyobb. A legfigyelemreméltóbb, hogy sem a Wikipédia [„Az átruházási megállapodásról”](#) és a [„Ha'avara- szerződésről”](#) szóló cikkei Bármilyen említést is tartalmazzon Brenner kutatásáról, annak ellenére, hogy könyve korábban jelent meg, sokkal szélesebb körű volt, és csak ő szolgáltatta a mögöttes okirati bizonyítékokat. A jelenlegi helyzet személyes példájaként, nem voltam tisztában a *Ha'avara* egész történetével, egészen néhány évvel ezelőttig, amikor találkoztam néhány internetes megjegyzéssel, amelyek megemlítették Black könyvét, ami miatt megvettem és elolvastam. De Brenner sokkal szélesebb és robbanékonnyabb kötete még akkor is teljesen ismeretlen maradt számomra egészen a közelmúltig.

Hitler zsidó katonái

A második világháború kitörése után ez a náci-cionista partnerség nyilvánvaló okokból gyorsan megszakadt. Németország most háborúban állt a Brit Birodalommal, és a pénzügyi átutalások a britek által irányított Palesztinába már nem voltak lehetségesek. Ezenkívül az arab palesztinok meglehetősen ellenségessé váltak a zsidó bevándorlókkal szemben, akiktől joggal tartottak, hogy idővel kiszoríthatják őket, és miután a németek kénytelenek voltak választani, hogy fenntartják kapcsolatukat egy viszonylag kis cionista mozgalommal, vagy megnyerik egy hatalmas tengernyi politikai szimpátiát. Közel-keleti arabok és muszlimok, döntésük természetes volt. A cionisták hasonló választás előtt álltak, és különösen, amikor a háborús propaganda elkezdte ennyire befeketíteni a német és az olasz kormányt, hosszú korábbi partnerségüket nem akarták széles körben megismertetni. Azonban pontosan ugyanebben a pillanatban hirtelen előtérbe került egy kissé eltérő és ugyanolyan régen elfeledett kapcsolat a zsidók és a náci Németország között.

Mint a legtöbb ember mindenütt, az átlagos német, legyen az zsidó vagy nem-zsidó, valószínűleg nem volt ennyire politikus, és bár a cionizmus évek óta kiváltságos helyet kapott a német társadalomban, nem teljesen világos, hogy hány hétköznapi német zsidó fordított nagy figyelmet a német társadalomra. Az ebben az időszakban Palesztinába emigrált tízezreket valószínűleg éppúgy motiválta a gazdasági nyomás, mint az ideológiai elkötelezettség. De a háborús időszak más szempontból is megváltoztatta a dolgokat.

Ez még inkább igaz volt a német kormányra. A brit és francia birodalom hatalmas koalíciója elleni világháború kitörése, amelyet később Szovjet-Oroszország és az Egyesült Államok is kibővített, olyan hatalmas nyomást gyakorolt, amely gyakran legyőzte az ideológiai skrupulusokat. Néhány évvel ezelőtt felfedeztem [Bryan Mark Rigg lenyűgöző, 2002-es könyvét, *Hitler zsidó katonái*](#), amely tudományosan foglalkozik azzal, amit a cím is sugall. *Ennek az ellentmondásos történeti elemzésnek a minőségét jelzik a számos akadémiai szakértő izzó kabát-bömbölései, valamint a The American Historical Review egyik kiváló tudósának rendkívül kedvező bánásmódja.*

Nyilvánvaló, hogy a náci ideológia túlnyomórészt a fajra összpontosított, és a faji tisztaságot a nemzeti kohézió döntő tényezőjének tekintette. A jelentős nem német felmenőkkel rendelkező

egyéneket komoly gyanakvással tekintették, és ez az aggodalom nagymértékben felerősödött, ha ez a keverék zsidó volt. De a Németország népességének és ipari erőforrásainak sokszorosával rendelkező ellentétes koalíció elleni katonai harcban az ilyen ideológiai tényezőket gyakorlati megfontolások legyőzhetik, és Rigg meggyőzően azt állítja, hogy körülbelül 150 000 félzsidó vagy negyedzsidó szolgált a Harmadik fegyveres erőiben. Reich, ez a százalék valószínűleg nem sokban különbözik az általános katonai korú népesség arányától.

Németország régóta integrált és asszimilált zsidó lakossága mindig is aránytalanul városi, jómódú és jól képzett volt. Következésképpen nem teljesen meglepő, hogy a Hitlert szolgáló részben zsidó katonák nagy része valójában harci tiszt volt, nem pedig egyszerű sorkatona, és köztük legalább 15 félig zsidó tábornok és admirális, valamint egy másik. tucatnyi negyedzsidó, akik ugyanazokat a magas rangokat viselik. A legfigyelemreméltóbb példa Erhard Milch tábornagy volt, Hermann Goering erőteljes másodparancsnoka, aki olyan fontos műveleti szerepet játszott a Luftwaffe létrehozásában. Milchnek minden bizonnyal zsidó apja volt, sőt néhány kevésbé megalapozott állítás szerint talán még zsidó anyja is, míg nővére egy SS-tábornok volt.

Igaz, magának a faji elit SS-nek általában sokkal szigorúbb származási normái voltak, és a nem árja származásnak még a nyomát is úgy tekintik, mint amely kizárja az egyént a tagságból. De a helyzet még itt is néha bonyolult volt, mivel széles körben elterjedtek a pletykák, hogy Reinhard Heydrichnek, a rendkívül erős szervezet második rangú alakjának valóban jelentős zsidó származásai voltak. Rigg megvizsgálja ezt az állítást anélkül, hogy egyértelmű következtetésekre jutna, bár úgy tűnik, hogy úgy gondolja, hogy az érintett közvetett bizonyítékokat más magas rangú náci alakok felhasználhatták arra, hogy befolyást gyakoroljanak vagy zsarolják Heydrichet, aki az egyik legjelentősebb volt. a Harmadik Birodalom fontos alakjai.

További iróniaként a legtöbb ilyen egyének zsidó származását apjukon, nem pedig anyjukon keresztül vezették vissza, így bár a rabbinikus törvények szerint nem voltak zsidók, családi nevük gyakran tükrözte részben sémi származásukat, bár sok esetben a náci hatóságok megpróbálták figyelmesen figyelmen kívül hagyni ezt a kirívóan nyilvánvaló helyzetet. A könyv akadémiai lektora által említett szélsőséges példaként egy félzsidó, Werner Goldberg kifejezetten nem árja nevét viselő félzsidó fényképe valóban jól látható volt egy 1939-es náci propagandaújságban, azzal a felirattal, hogy „Az ideálisnak” nevezte. német katona."

A szerző több mint 400 személyes interjút készített a túlélő részzsidókkal és hozzátartozóikkal, és ezek igen vegyes képet festettek a náci rezsim alatt tapasztalt nehézségekről, amelyek rendkívül eltérőek voltak az adott körülményektől és a hatalmon lévők személyiségétől függően. felettük. A panaszok egyik fontos forrása az volt, hogy státuszuk miatt a részzsidók gyakran megtagadták a jogosan megszerzett katonai kitüntetést vagy előléptetést. Azonban különösen kedvező feltételek mellett jogilag is átminősíthetők „német vérűek”, ami hivatalosan megszüntette státuszuk minden szennyeződését.

Még a hivatalos politika is meglehetősen ellentmondásosnak és ingadozónak tűnik. Például amikor Hitler figyelmét felhívták a polgári megaláztatásokra, amelyeket olykor a teljesen zsidó származású félzsidók szüleit ért, ezt a helyzetet tűrhetetlennek tartotta, és kijelentette, hogy vagy ezeket a szülőket kell teljes mértékben megvédeni ezekkel a méltatlankodásokkal szemben, vagy az összes félzsidót ki kell bocsátani, és végül 1940 áprilisában rendeletet adott ki, amely ezt megköveteli. Ezt a parancsot azonban sok parancsnok nagyrészt figyelmen kívül hagyta, vagy olyan tiszteletrendszeren keresztül hajtották végre, amely majdnem a „Ne kérdezz, ne mondd” volt, így a félzsidók jelentős része a katonaságnál maradt, ha úgy akarta. . Aztán 1941 júliusában Hitler némileg megfordította magát,

Azt mondták, hogy miután kérdéseket tettek fel néhány beosztotjának zsidó származásával kapcsolatban, Goering egyszer dühösen válaszolt: „Én eldöntöm, ki a zsidó!” és úgy tűnik, hogy ez a hozzáállás ésszerűen megragadja a társadalmi helyzet összetettségét és szubjektív természetét.

Érdekes módon a Rigg által megkérdezett részben zsidók közül sokan felidéztek, hogy Hitler hatalomra jutása előtt szüleik vegyes házassága gyakran sokkal nagyobb ellenségeskedést váltott ki családjuk zsidó, nem pedig pogány oldaláról, ami arra utal, hogy még az erősen asszimilált helyzetben is. Németország, az etnikai kizárólagosságra irányuló hagyományos zsidó tendencia továbbra is erőteljes tényező maradt ebben a közösségben.

Noha a német katonai szolgálatban részt vevő részszsidók minden bizonnyal ki voltak téve a rossz bánásmód és a diszkrimináció különféle formáinak, talán össze kell vetnünk ezt a saját katonaságunkban ugyanezen években tapasztalt hasonló helyzettel az amerikai japán vagy fekete kisebbségekkel kapcsolatban. Abban a korszakban a faji vegyes házasságot törvényileg tiltották az Egyesült Államok nagy részén, így ezeknek a csoportoknak a vegyes fajú népessége vagy szinte nem létezett, vagy nagyon eltérő eredetű volt. És amikor a japán-amerikaiak elhagyhatták háborús koncentrációs táboraikat, és bevonulhattak a hadseregbe, teljes egészében csak elkülönült, teljes japán egységekre korlátozódtak, de a tisztek általában fehérek voltak. Eközben a feketéket szinte teljesen eltiltották a harci szolgálattól, bár néha szigorúan elkülönített támogató szerepekben szolgáltak. Szinte elképzelhetetlen lett volna az az elképzelés, hogy egy amerikai, akinek bármilyen nyoma is van afrikai, japán, vagy ami azt illeti, kínai származású, tábornokként vagy akár tisztként szolgálhat az Egyesült Államok hadseregében, és ezáltal parancsnoki hatalmat gyakorolhat a fehér amerikai csapatok felett. A kontraszt Hitler saját hadseregének gyakorlatával egészen más, mint amit az amerikaiak naivan hinnének.

[A hagyományos judaizmus faji fókusza](#)

Ez a paradoxon közel sem olyan meglepő, mint azt feltételeznénk. Az európai társadalmakban a nem gazdasági megosztottság szinte mindig a vallás, a nyelv és a kultúra, nem pedig a faji származás mentén alakult ki, és a több mint egy évezredes társadalmi hagyományt nem lehetett könnyen elsöpörni egy féltucatnyi nemzetiség által. Szocialista ideológia. A korábbi

évszázadok során egy őszintén megkeresztelt zsidót, akár Németországban, akár máshol, rendszerint ugyanolyan jó kereszténynek tartottak, mint bárki mást. Például Tomas de Torquemada, a rettegett spanyol inkvizíció legfélelmetesebb alakja valójában egy zsidó hittérítő családból származott.

Még a nagyobb faji különbségeket sem tartották döntő fontosságúnak. Egyes nemzeti kultúrák legnagyobb hősei, mint például az orosz Alekszandr Puskin és a francia Alexandre Dumas, jelentős fekete-afrikai felmenőkkel rendelkező személyek voltak, és ez természetesen nem számított semmiféle kizáró tulajdonságnak.

Ezzel szemben az amerikai társadalmat a kezdetektől fogva élesen megosztották a fajok, és az egyéb különbségek általában sokkal kisebb akadályokat jelentettek a vegyes házasságoknak és az összeolvadásnak. Széles körben elterjedt állításokat láttam arról, hogy amikor a Harmadik Birodalom megalkotta az 1935-ös nürnbergi törvényeit, amelyek korlátozzák az árjak, nem árjak és részben árjak közötti házasságot és más társadalmi megállapodásokat, szakértői Amerika hasonló ügyekben szerzett hosszú jogi tapasztalataira támaszkodtak. elég hihetőnek tűnik. Az új náci törvény értelmében a már meglévő vegyes házasságok bizonyos jogi védelmet kaptak, de ettől kezdve a zsidók és a félzsidók csak egymással, míg a negyedzsidók csak rendes árjakkal házasodhattak össze. A nyilvánvaló szándék az volt, hogy ez utóbbi csoportot beépítsék a többségi német társadalomba, miközben elszigeteljék a nagyobb arányban zsidó lakosságot.

Ironikus módon Izrael ma azon kevés ország egyike, ahol hasonló, szigorúan faji alapú kritériumok vonatkoznak az állampolgársági státuszra és más kiváltságokra, a kizárólag zsidókra vonatkozó bevándorlási politikát ma már gyakran DNS-tesztel, valamint zsidók és nem zsidók közötti házasságokkal [kényszerítik ki](#), törvényileg tilos. Néhány évvel ezelőtt a világmédiában is megjelent egy [figyelemre méltó történet](#) egy palesztin arabról, akit nemi erőszakért ítélték börtönbüntetésre, mert beleegyezéses szexuális kapcsolatot létesített egy zsidó nővel úgy, hogy zsidó társának adta ki magát.

Mivel az ortodox judaizmus szigorúan házassági vonalon alapul, és az izraeli jogot ellenőrzi, még a más ághoz tartozó zsidók is váratlan nehézségekkel szembesülhetnek a személyes etnikai identitás és a hivatalos jogi státusz közötti konfliktusok miatt. A gazdagabb és befolyásosabb zsidó családok túlnyomó többsége világszerte nem követi az ortodox vallási hagyományokat, és a generációk során gyakran vettek fel pogány feleséget. Azonban még ha az utóbbiak át is tértek volna a judaizmusra, megtérésüket az ortodox rabbinátus érvénytelennek tekinti, és ebből származó leszármazottjaik egyikét sem tekinti zsidónak. Tehát ha ezeknek a családoknak egyes tagjai később mélyen elköteleződnek zsidó örökségük iránt, és Izraelbe vándorolnak, néha felháborodnak, amikor rájönnek, hogy az ortodox törvények szerint hivatalosan „gójnak” minősülnek, és törvényileg tiltják, hogy zsidókkal házasodjanak. [néha eljut a nemzetközi médiához](#).

Most úgy tűnik számomra, hogy minden amerikai tisztviselőnek, aki faji DNS-teszteket javasolt

a leendő bevándorlók befogadásának vagy kizárásának eldöntésére, nagyon nehéz dolga lenne hivatalban maradnia, mivel valószínűleg az ADL-hez hasonló szervezetek zsidó aktivistái vezetik a támadást. És ez minden bizonnyal igaz lenne minden olyan ügyészre vagy bíróra, aki nem fehéreket küldött börtönbe azért, mert fehérnek „elmúlt”, és így sikerült elcsábítania az utóbbi csoportba tartozó nőket. Hasonló sors jutna az ilyen politikák szószólóira Nagy-Britanniában, Franciaországban vagy a legtöbb nyugati országban, ahol a helyi ADL-típusú szervezet minden bizonnyal fontos szerepet játszik. Izraelben azonban az ilyen hatályos törvények csak egy kis átmeneti zavart okoznak, amikor a nemzetközi média foglalkozik velük, majd változatlanul a helyükön maradnak, miután a zűrzavar elcsitult és feledésbe merült. Az ilyen jellegű kérdéseket alig tartják fontosabbnak, mint az izraeli miniszterelnök múltbeli háborús náci kapcsolatait az 1980-as évek nagy részében.

De talán egy régi viccben rejlik a megoldás erre a rejtélyes különbségre a közvélemény reakciójában. Egy baloldali okoskodó egyszer azt állította, hogy Amerikában soha nem volt katonai puccs, mert ez az egyetlen ország a világon, amely nem rendelkezik amerikai nagykövetséggel az ilyen tevékenységek megszervezésére. És ellentétben az Egyesült Államokkal, Nagy-Britanniával, Franciaországgal és sok más, túlnyomórészt fehér országgal, Izraelnek nincs hazai zsidó aktivista szervezete, amely betöltené az ADL erőteljes szerepét.

Az elmúlt néhány évben sok külső megfigyelő figyelt fel egy látszólag nagyon különös politikai helyzetre Ukrajnában. Ez a szerencsétlen ország erős militáns csoportokkal rendelkezik, amelyek nyilvános szimbólumai, kinyilvánított ideológiája és politikai felmenői összetéveszthetetlenül neonáciként jelzik őket. **Ám ezeket az erőszakos neonáci elemeket mind egy zsidó oligarcha csődbe veszi és irányítja, aki kettős izraeli állampolgársággal rendelkezik. Ezen túlmenően ezt a különös szövetséget Amerika vezető zsidó neokon figurái, például Victoria Nuland áldották meg, akik sikeresen felhasználták médiabefolyásukat, hogy távol tartsák az ilyen kirobbanó tényeket az amerikai nyilvánosságtól.**

Első pillantásra [a zsidó izraeliek és az európai neonácik közötti szoros kapcsolat](#) olyan groteszk és bizarr tévszövetségnek tűnik, mint az elképzelhető, de miután nemrégiben elolvastam Brenner lenyűgöző könyvét, a nézőpontom lényegesen megváltozott. Valójában a fő különbség az akkori és a mai között az, hogy az 1930-as években a cionista frakciók nagyon jelentéktelen fiatalabb partnert jelentettek egy hatalmas Harmadik Birodalomnak, **míg manapság a nácik töltik be a nemzetközi cionizmus félelmetes hatalmának lelkes utánpótlását.**, amely ma már oly erősen uralja az amerikai politikai rendszert és ezen keresztül a világ nagy részét.

Kapcsolódó olvasmányok:

- Lenni Brenner [cionizmus a diktátorok korában](#)
- [Mein Kampf](#), Adolf Hitler
- [Amerikai Pravda: Az antiszemitizmus természete](#)
- [American Pravda: A zsidó vallás furcsaságai](#)
- [American Pravda: A JFK-gyilkosság, II. rész – Ki csinálta?](#)